

Fagyhullám!

Tíz fok hideg Németországban, havazás Franciaországban

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.) Berlinből jelentik: Észak-Németországban újabb fagyhullám vonul végig, amely Berlinben hat, Kelet-Poroszországban tízfokos hideget idézett elő, amely az állandó szél miatt elviselhetetlenül kellemetlen. A meteorológiai intézet jelentése szerint a legközelebbi napokban a hideg fokozódása várható.

Párisból jelentik: Franciaország legnagyobb részében az elmúlt éjszaka havazás volt. Ma délután ugyan olvadni kezdett, de a hőmérő három fokot mutatott a fagyponthoz. További havazást és hideget jelentenek.

Pécsett betiltották a „Nászéjszakát”, amit ötvenszer adták elő a fővárosban

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.) Pécsről jelentik: A pécsi Nemzeti Színházban pénteken és szombaton a budapesti Belvárosi Színház nagysikerű állandó műsordarabját — most lesz az 50-ik előadás —, a Nászéjszaka

című francia vígjátékot játszották. Szombaton este azután értesítés érkezett az igazgatósághoz, amely szerint a rendőrség a darab további előadását betiltja. A betiltás folytán az igazgatóság vasárnapra már más darabot tűzött műsorra.

Borzalmas munkásszerencsétlenség A pályamunkások kitértek a vonat elől, a másik gyorsvonat halálra gázolta őket

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.) Nizzából jelentik: A nizza-cannesi vasútvonalon egy gyorsvonat hat pályamunkást halálra gázolt. Az egyik sínpáron 24 pályamunkás dolgozott, amikor egy gyorsvonat köze-

ledett. Egyik részük a szomszédos sínekre ment, amelyen azonban a másik irányból éppen abban a pillanatban robogott elő egy másik gyorsvonat, amely a hat pályamunkást halálra gázolta.

A Frankfurter Zeitung cikke Apponyiról és Titulescuról

A szimpatikus Apponyi és a színészkedő Titulescu

Igen érdekes cikket közöl a most befejeződött genfi ülészakról a Frankfurter Zeitung ma Szegedre érkezett száma Apponyi-Titulescu címen. A tekintélyes német lap megállapítja, hogy amíg Apponyi szereplésével rendkívül jó benyomást keltett, addig Titulescu idegeskedéseivel ellenkező hatást ért el. Az idős gróf — írja a Frankfurter Zeitung — már megjelenésével is szimpátiát tudott keltetni, amit csak fokozott nyugodt előadása. A füleket és a szíveket ki kellett nyitni... El kell képzelni: egy 83 éves ember idegen nyel-

ven tiszta zengésű beszédet mond igen nehéz anyagról. Ezzel szemben Titulescu a megszokott képet adja. A román külügyminiszterről az a benyomás, hogy komikus a Tanács ülésein. Mindenki őrajta nevet, nemcsak a Tanács asztalánál ülő kollégái, hanem a nagyszámú publikum is. Ennél az embernél minden ügyvédi fogás, ügyvédi trükk. Nemcsak az erősen mongol arc beszél, ha ő szónokol, de beszél néha a magasba emelt mutatóujj és beszél az ide-oda mozgó kar, a könyök, beszél az egész kabátba burkolt test. Mindent

összefoglalva: a közönségnek szónokol, a művészet minden szabályával színészkedik. De a színészkedésnek itt nincsen hatása, nevetni kell az egész emberen, aki így produkálni akarja magát. És végül mindenki rosszalólag int a fejével.

MERÁN-SZÁLLODA

Budapest, Berlini tér 7., a Nyugati p. u.-ral szemben
Ujjonnan átalakítva.

Kényelmes, föltétlenül tiszta szobák!

Minden szobában hideg és meleg folyóvíz. — Központi fűtés. Lift, interurbán telefon. — Polgári árak! 1.42

A szegénysorsu gyermekek szegedi üdülőtelepe

Mint ismeretes, a Munkások Gyermekeiről Egyesületének szegedi csoportja annakidején a város tanácsához fordult, hogy üdülőtelep céljaira két hold földet adjon a Tisza partján. A város tanácsa a közgyűlés határozatából a kérést olyan feltétellel teljesítette, ha az egyesület anyagilag elég erős ahhoz, hogy rövidesen épületet emeltet a kijelölt — eléggé kedvezőtlen — helyre. A tanács ekkor minden bizonnyal nem volt annak tudatában, hogy az egyesület csak szerény anyagi eszközökkel rendelkezik. Remény van azonban arra, hogy a város hatósága és közönsége nem vonja meg a támogatást ettől a valóban szociális célú egyesülettől és ha már a város saját maga nem építi fel a munkásgyermekek üdülőtelepét, anyagilag is segítségére siet.

Az egyesületnek most legfőbb gondja, hogy az építkezéshez szükséges összeget előteremtse és minden lehető elkövet a cél érdekében. Ezért április 1-én a Belvárosi Mozi helyiségében nagyszabású matiné rendez, melynek egész jóvödelme az üdülőtelep alapja lesz.

A matiné olcsó helyárakkal elsőrendű műsort fog nyújtani. Részt vesznek a szegedi művészek közül Juhász Gyula, Etsy Emília, dr. Schwartz János, a budapesti művészek közül: Fehér Artúr, az ismert szavalóművész, Várnai Zseni és Kósa György zongoraművész. Külön érdekessége lesz a matinének a szavalókórus.

Jegyek a Délmagyarország jegyirodájában és a Munkásokthonban kaphatók.

Prima selyemharisnya

4 pengő 50 fillérért 714
Hoffmann Dezsőnél, Csekonics ucca 4. sz.

Jónás Ernő címfestésze

Szeged, Margit u. 12. Telefon 17-02.

Az utolsó minisztertanács

(Mutató Balassa Imrénék most megjelent Kossuth-regényéből)

Kerek asztal körül ültek a miniszterek. A karos gyertyatartóban lobogott a láng.

A szoba homályba vesztett a gyertyafényen túl. Mintha végtelenségbe nyúlta. A végtelenségbe, amely sötét, bizonytalan és ijesztő, mint a holnap.

Mintha a fekete űrben lebegnének ezek a sápadt, meggyötört, földöntúli arcok.

Mintha halotti gyertyák égnének az asztal közepén és a halottak körülülnek a saját ravatalukat.

Az utolsó minisztertanács...

Komor, gyászos hang szólt meg. Ismeretlen hang. Ezt a hangot nem hallották soha. Mintha a föld alól jönne, kriptából.

— A fegyverek végső ereje! Csak az maradt, uraim. Az utolsó reménység. Csak ennyi!

A halott arcok arra fordultak, ahonnan a hang jött.

Az a sápadt, összegyűrt, meggyötört arc beszél, amely valamikor egy Kossuth arca volt.

Es ugyanaz a szája, amelynek öbléből csodálatos szavak menyébéli muzsikája szölt még tegnap. Sem az arc nem a régi, sem a hang nem az többé. Ez már csak Kossuth árpyéka. A Kossuth hazajáró lelke beszél.

— A szertehullott erőket a végső percben egy kézbe kell fogni. Egy erős, kegyetlen kézbe, akár szeretjük azt a kezét, akár nem. Már csak meghalni lehet. A kérdés nem az többé, hogy lenni, vagy nem lenni, uraim. A nem lenni, az a bizonyosság! Csak egy a kérdés: hogyan halunk meg? Gyáván, hitványan, tehetetlenül, rimánkodva, mint a nyomorult állatok a mészáros taglója alatt, leteküdve a hóhér szögcsizmája alá, vagy mint

férfiak, fegyverrel a kézben!

Száraz köhögés hallatszott. Nyomában fuldokló hang. Egy ósz szakáll rezdült rekedt, ziháló beszédre: Csányi László.

— Az én napjaim meg vannak számlálva. Mellemben a halál kutyái ugatnak. Már tisztában látok, mint ahogyan ti láttok. En már féllábbal odaát vagyok... Kossuthnak igaza van! Nincsen más teendőnk, mint megkeresni az utolsó harc vezérét...

— De ki legyen az? — kérdik tétova hangok.

— Damjanich? — szól kérdően Vukovics.

— Törött lábbal fekszik az aradi várban, — felel egy szép, feketezakállas, karcsu férfi: Batt-

hyány Kázmér, a külügyminiszter.

— Perczel? — kérdi a kultuszminiszter, Horváth Mihály püspök.

— Perczel bolond és szeszélyes. Nem erélyes, csak erőszakos. Nem céltudatos, hanem vakmerő. Vezérnek nem való!

Megint Kossuth beszél:

— Uraim, a végső percben csak egyet tudok, ki az utolsó harc vezére lehet: Görgey.

Minden arc feléje fordult. Kossuth Görgeyt ajánlja? A nagy vetélytársat, akitől félt, akit gyűlölt, akivel viaskodott!

Kossuth Görgeyt ajánlja... Egy percig néma csodálkozás lett urrá rajtuk. Hallgattak. Azután fölcsett az ellenkezés az asztal végén, ahol a tábornokok ültek egymás mellett: Vetter, Kmetty, Dembinszky, Mészáros.

— Nem! Nem! Soha! Soha! Ot soha!

Még most sem! Még most sem! A végső percben sem!

Ezek az urak valóban magyarok voltak...

Kossuth megtört szeme végigjárt a tábornokok során. Hát ki? Ki az, aki különb Görgeynél? A szürke Vetter, a tehetetlen öreg Mészáros? A vi-

téz, de jelentéktelen Kmetty? A meggondolatlan, vakmerő, de tudatlan Guyon? Avagy talán a hebehurgya, fegyelmetlen Perczel? Egyik sem! Egyik sem! Csak Görgey! Csak Görgey!

— Uraim, mi most már tehetünk, beszélhetünk, ellenkezhethetünk és határozhatunk. A sors másként határozott. Utolsó halálos nagy harcunk vezérét nem mi jelöljük ki, hanem balsorsunk. És a balsors embere ő!

Kimondta a nagy szót. Büszke, szép feje megtörtén csuklik a mellére. Behunyja a szemét is egy percre és a percből évek lesznek, hosszú évek. Elvonulnak a behunyt szem fekete függőnye mögött a nagy, sötét ürességben az elmúlt esztendő. Világosan látja ez a homályba öltözködő szem, világosan látja a lezárt pillák mögött az emberek valódi arcát, a szavak és tettek valódi értékét.

Olyan mozdulatot tesz, mintha a mellét verné az öklével. Bűnbánatot érez, késő bűnbánatot.

Mikor a szemét kinyitja és ujra fölemeli a fejét, a gyertya fényében körülnézve, meglát egy arcot. Ezt észre sem vette eddig: Duschek!

A pillantása megkeményedik. Szája szélén ismeretlen, kegyetlen vonás jelenik meg. Rekedtes, gyűlölettől fojtott hangon fordul a pénzügyminiszter felé:

— Miniszter ur, mikor érkezik az arany és az ezüst az orsovai révbe?

Duschek nem tudta kiállani a pillantását. Alakja pillanatról pillanatra kisebb, görnyedtebb lett. Mint valami hitvány gnóm, úgy kuporgott az asztal sarkán. A feje egyre mélyebben süppedt vállai közé, befelé görbült ujjai az asztal szövétébe mélyedtek, mintha körmeivel akarna megkapaszkodni, hogy le ne csusszon az asztal alá. Reszketett. Hideg veríték öntötte el a hátát. Alig tudott dagni:

— Az arany... elfogyott... Nincs több...